

ISTEN KEGYELME JÓNÁS ÉLETÉBEN

2017. március 5.

– Sandersné dr. Kovács Erzsébet tanításának élőben elhangzott szövege belső használatra –

Itt az idő, hogy az Igében előjöjjön az Úr, mert a talaj elő van készítve a magvetésre. Kiváló a talaj, dicséretetek, imádatok, elcsendesedett a lélek, elcsendesedtek a világi dolgaink, amiket kint hagytunk az ajtó előtt, és csak az Úr van. Ebben a csendességben lehet a magoknak igazán jól megragadni a földben és aztán gyökeret verni, és világosságot hozni.

Jézus drága szavai a János evangéliumban. Olvashatjuk, ahogy Jézus tanítja, hogy aki hisz énbenem, annak örök élete van. Jézus sokat tanít a János evangéliumban az *örök életről*. Az egyik helyen azt is kifejti, hogy mit jelent az örök élet. Hogy közelebb kerüljön hozzánk.

Mert azt, hogy örök életünk van, legtöbbször úgy dolgozzuk fel, hogy majd a mennyországban kibontakozik ez a dolog, és most semmi kézzelfogható haszna nincs a számunkra, hogy befogadtuk az örök életet. Jézus nem így gondolja. A János evangéliumban a főpapi ima 3-as versében így határozza meg az *örök életet*:

JÁNOS 17,3.

3. Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.

Így imádkozik Jézus az Atyához. Az örök élet nemcsak egy olyan *ajándék* Istentől, hogyha valaki hisz, akkor megkapja, és ha majd a földi életünk lezárul, akkor odafönt igen jó dolgunk lesz. Ez így igaz. Ott rengeteg csodálatos dolog van elkészítve számunkra. Az egy olyan birodalom, amiről fogalmunk sincs.

Beszámolók vannak róla, próbáljuk elképzelni, de ott annál sokkal több van, mint amit most el tudunk képzelni. Egy fantasztikus birodalom a *mennyei birodalom*! De Jézus azt mondja, hogy az örök élet, ami így a szívünkbe kerül, arról szól, hogy megismerhetjük Őt. Hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent – mondja Jézus – és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.

Az örök élet magában hordozza annak a lehetőségét, hogy azt, aki minket újjá szült, aki teremtett, és aki munkálni akarja az életünket, arról egy *ismeretet szerezhetünk*. Egyre gazdagabb, egyre növekvő ismeretet szeretne nekünk átadni, hogy abban járassunk.

Ha belegondolunk, az életünkben a *legnagyobb kincs*, az ezüst, az arany fölött és a világ minden gazdagsága fölött, hogy Őt megismerhetjük, hogy az Ő ismeretére eljuthatunk. Az Ő *ismeretében növekedhetünk*, mert ne titkoljuk el azt, hogy amikor megszülettünk az Úrban, akkor még fogalmunk sem volt róla, hogy hova csöppentünk bele.

Csak éreztük, hogy valami nagyon jó történt velünk, és hogy ez a szeretet úgy átjárja az embert, hogy szinte minden más lesz, és ott van ez az öröm, meg ez a békeség. De hogy

kézzelfogható formában meg tudnánk mondani, hogy mi történt velünk, arról fogalmunk nincs. Ez az újonnan születés belül megy végbe, ott a *bensőnkben történik* valami.

Az *újonnan születés* a Szellemtől van. Szellemi dolog. Aztán később, ami itt belül ebben a csomagban van, azt kell kibontanunk és benne járnunk. Úgy tudjuk kijárni, és úgy tudjuk élvezni azokat a dolgokat, melyek be vannak *csomagolva* az örök életbe, ha megismerjük Őt.

Isten ismerete nélkül akármilyen gazdagság van itt belül, nem tudjuk *megélni* úgy, ahogy ezt Isten szeretné. Sokan mondják, hogy ugyan mire megyek én az Isten ismeretével? A földön nekem kézzelfogható dolgokra van szükségem.

Igen, de ha Isten ismeretére az ember eljut úgy, hogy egy növekvő folytonos munka van Isten szíve és a te szíved között, akkor ezt az *ismeretben való gazdagodást* észre fogod venni, mert *mérhető lesz* az életed minden napján az áldásokban, a közösségekben, a családban, a munkahelyeden. Mindenhol ki fog *ragyogni* az a dicsőség, amit belül megismersz. Ez ráveti a fényét az egész életedre.

A drága Úr Jézus – miközben az Igét fogadjátok – a szelídség szellemével gyógyít benneteket! A szemben van gyönyörű gyógyító kenet. Valaki ma nemcsak a fizikai látásából kap épülést, hanem a *szellemi meglátásunkra* is hiszem, hogy kiterjed ez. Többet fogunk látni Isten gazdagságából, mint eddig. Tisztán kell látnunk, hogy mennyire fontos az, hogy az örök élet arról szól, hogy megismerjenek Téged.

Az *ismeret* szó a görög nyelvben sok helyen előfordul. Egy helyen nézzük meg az igei vonatkozását, mert ez közelebb fog hozni ahhoz a megértéshez, hogy Isten mit szeretne, amikor arról beszél, hogy ismerjük meg Őt.

A Máté 1-ben arról szól az Ige, hogy József, jegyben járt Máriával, aki viselős lett. Ezért József titokban el akarja őt hagyni. Az angyal megjelenik neki álmában, és elmondja, hogy maradj Máriával, mert aki a méhében fogant az a Szent Szellemtől van. Ekkor azt olvassuk, hogy József felébredt ebből az álmából, és magához vette Máriát, de nem ismerte [nem érintette] meg addig, amíg Mária meg nem szülte az elsőszülött Fiát.

MÁTÉ 1,25.

25. És nem ismeré őt, míg meg nem szülte az ő elsőszülött fiát; és nevezé annak nevét Jézusnak.

Az itt olvasható ismeret szó pontosan az a szó, amit Isten hoz nekünk az örök élet vonatkozásában, hogy ismerjük meg Őt. A férj és a feleség vonatkozásában egy nagyon szoros, meghitt, *bensőséges* módon való megismerést jelent tapasztalati úton, amit könyvből nem lehet elsajátítani.

Amikor a férj megismeri a feleségét, akkor tapasztalati úton való ismeretről van szó, és egy olyan közelséget, *meghittséget* hordoz magában, amit Isten kíván velünk, hogy abban járjunk. Ahogy József megismerte Máriát, úgy senki más nem ismerte.

Olyan *közelségről*, meghittségről, elrejtett és titkolt, mélységes vonatkozásokról, bensőséges módon való ismeretről van szó, amint Isten kívánja, hogy mi úgy ismerjük meg Őt, ahogy senki másnak azt nem adta meg. Az a hely neked el van készítve!

Meg kell látnunk Istennek a *hívását* erre az ismeretre, hogy Ő ilyen bensőséges módon szeretné, ha mi megismernénk Őt, mert ez az örök élet! Jézus azt mondta, hogy aki hisz énben-nem annak örök élete van. Amikor az örök élet föltárja nekünk ezt az ismeretet, akkor az ember szíve megindul.

Szeretnénk ebben a megismerésben még nagyobb gazdagságra szert tenni, még inkább megismerni Őt, hogy vannak még olyan helyek *Isten szívében*, amit nem ismerünk, és azok bontakozzanak ki nekünk, mert azokat elkészítette számunkra Isten, hogy megismerjük és azokban járjunk.

Növekedvén az Ő ismeretében –írja Péter az egyik levelében. Növekednünk kell az Úr ismeretében! Ez egy óriási elhívás, és *felelősség* a részünkről, mert ez fogja meghatározni azt, hogy az *áldásokban* hogy tudunk járni, hogy tudunk majd abban járni, amik el vannak készítve. Szeretnénk megismerni Istent!

Most ez a *vágy* egyre inkább nyiladozik bennünk, és ez nagyon jó, mert ezt az örök életet Isten felkínálja, nekünk pedig ki kell bontani ezt a csomagot, amit hordozunk, amit nekünk adott az újjászületéskor. Benne van minden.

A Zsidó 12,1-ben úgy kezdi az írást, hogy *annakokáért*. Így nem szoktunk mondatot kezdeni. Ez a 12. fejezet, amit az első verstől most kibontunk, vonatkozik a 11. fejezetben mind azokra, akiket a *hit példaképeiként* említ meg.

Az egész fejezetben sorolja nekünk a hit csarnok példaképeit, akikre úgy tekinthetünk, hogy a hitük említésre méltó. Olyan hitben jártak, hogy a 11. fejezetbe belefértek, ott említésre kerülnek. Ez a fejezet nem zárult le, mert az Újszövetség, míg íródik, a mi hitünk is bekerülhet oda, és törekszünk is erre, hogy olyan hitcselekedeteink legyenek, hogy ebbe a hitcsarnokba majd a mi képünk is ott legyen a folytatásként.

Ez egy óriási csarnok, és kikerültek a képek. Nézzük, kinek a képei. Ábelnek ott van a képe, Énok és Noé említésre kerül benne. Olvassátok el, hogy kit, miért említ ott a hit hőseként. Ábrahámot említi, Izsákot, Jákobot, Józsefet, Mózeszt a hatalmas hitcselekedeteikért.

Amikor ez a fejezet lezárul, akkor a 12. fejezetben így indul. Az a *rengeteg hit*, ami ott megemlítésre kerül, azt mondja az Írás, hogy erre *figyelmeztévén*, most mondok nektek valamit. Annakokáért, hogy ők olyan hitben tudtak járni.

ZSIDÓ 12,1.

1. Annakokáért mi is, akiket a bizonyságoknak ily nagy fellege vesz körül, félretéve minden terhet és a megkörményező bünt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdőtért.

Nézzük csak, mit mond? Azok, akik már nincsenek itt velünk, mert előttünk jártak, de itt hagyták a hitüket a földön példaképnek, hogy nézzük meg, *hogyan működött a hit!* Mikre volt képes az a hit? Miket cselekedett meg az a hit?

Azt mondja az Ige, hogy mi is, akiket a bizonyságoknak ily nagy fellege vesz körül. Mi ez a felleg? A *bizonyságok fellege?* Mindazok, akik *előttünk jártak hitben* bizonyágfelhőként vesznek minket körbe. Ez itt egy óriási kijelentés.

Meg kell látnod, hogy azok, akik odaát vannak már, a hitükkel és a szeretetükkel, mint az elvégzett bizonyágaikkal, körbevesznek, támogatnak minket. Ez olyan, mint amikor elmész egy nagyon jó focimeccsre, ahol a kedvenc csapatod játszik egy erős ellenféllel. A *lelátóról* mindenki kiabál, hogy gyerünk, rúgd be a gólt, és idemenj, odaszaladj, itt a labda, nem látod?

És folynak a bekiabálások, a *bátorítások*. Más dolgok is folynak ott, de ez itt a földi meccs. Van egy másik nézőtér. A bizonyságok fellege. Akik minket valaha ismertek, szerettek és odaát vannak. A lelátóról nézik a mi hitünk harcait, a hitünk megmérettetéseit.

Óriási módon bátorítanak minket, biztatnak és kiabálnak a lelátóról, hogy *maradj hitben!* Lásd a *győzelmedet!* El ne hidd az ellenség gonosz sugalmait! Láss át az ellenség nyilain, és az

Úr Jézus nevében bizzál! Olyan biztatást adnak onnan felülről, mert ők már máshogy látják. Ők a teljes menny birodalmát ismerik már. Onnan biztatnak minket az Ige szerint.

A bizonyságoknak ez a fellege vesz minket körbe. Tudnunk kell, hogy ez egy bátorítást ad nekünk, hogy nem vagyunk egyedül, mert maga a Főpapunk könyörgései, és ez az óriási *bizonyosság* vesz minket körül lépten-nyomon.

Nem akarják, hogy elbukjunk, hogy a próbákban alul maradjunk, hanem a győzelmünket kiáltják és a győzelmünket vágyják. Bátorítanak, biztatnak bennünket, és ovációval fogadnak minket, ha egy-egy megmérettetésen átjutottunk. Ujjongó örömben vannak odafönt a mennyben. Ilyen bizonyosságfelhő vesz minket körbe.

Ezt nagyon jó végiggondolni, amikor az ember úgy gondolja, hogy a kutya se néz rá, sehonnán semmi támogatást nem kap. Tudd meg, hogy ez nem így van! Mivel a bizonyosság fellege körbevesz minket, ez egy *óriási hittámogatás*.

Ha *tudatosítod* magadban, ez erőt fog adni neked, hogy nem vagy egyedül ezekben a harcokban, hanem azok, akik már kijárták a hit iskoláját és győzelmeket arattak, azok körbevesznek téged a hitükkel, a bátorításaikkal, a biztatásaikkal.

A világ dolgai próbálnak lehúzni bennünket. Bekapcsolod a híreket, semmi más nem kell, csak azt végig hallgatni és rögtön elkezdesz azon gondolkodni, hogy hogyan fog megoldódni mindaz, amit most bemondtak a hírekben. Nem a te dolgod!

Jézus szeme rajta van ezen a világon, hidd el! Őt még soha semmi nem érte váratlanul abból, amit itt bemondanak. Az Ő szemei rajta vannak. Azt mondja, hogy *félretéve minden terhet*. Tehát ne a te válladon legyen, hanem Jézusén félretéve! Hova teszed félre? Jézus vállára! Meg kell tanulni a *gondjainkat Őreá bízni!*

Félretéve minden terhet, és a megkönyékező bűnt, mert a *bűn leselkedik*. Ahogy az meg van írva az elején is, az 1Mózesben is, hogy ott leselkedik, te pedig állj ellen! Tudd azt, hogy leselkedik, és meg akar emészteni, fel akarja emészteni a jövődet, és bele akar sodorni különböző bajokba, gödrökbe. Ezt tudd!

Ezen kívül van egy másik felhő, ami körbevesz. A bizonyságoknak a *mennyei fellege*, ami téged körbevesz és bátorít, biztat, ezért könnyen félre tudod tenni ezeket a nehézségeket, a terheket, és a megkönyékező bűnt. Így folytatja, kitartással. *Kitartással fussátok* meg az előttünk lévő küzdőteret!

Ami a hátunk mögött van, arra már ne tekintsünk vissza folyton-folyvást, mert azon már nem tudunk változtatni. Azok a dolgok már *elmúltak*. Ha azokra visszatekintünk és ráadásul a kudarcokra, akkor az erőnket el fogják szívni. Ha sikerek, akkor sem lehet állandóan abban élni, mert az Úr *új sikereket* készít neked és új győzelmeket.

Azt mondja, hogy az előttünk levő *küzdőteret*, – ebben benne van, hogy várakoznak rád az ellenségek. Benne van. Azért küzdöttél. Ez egy küzdőtér, és a lelátón ott van ez az óriási szellemi birodalom, ami *támogat*. Ezért van *garantált győzelmed* a Jézus nevében! Garantált a győzelmed. Ha ezt végiggondolod...

Ezt a küzdőteret győzelemmel tudod megjárni, és akármi is történik, le kell szögezned előre, hogy neked győzelmed van, mert a *Jézus megszerezte a számodra!* Egy ilyen elszántsággal kell nekimenni, bármilyen dolog is történne, és jönne az életünkbe. Ez egy előre elhatározást jelent, hogy te *legyőzhetetlen vagy*.

Nem azért, mert te magadtól oly erős lennél, hanem azért, mert a *Nagyobb lakik benned*. Elszánás legyen benned! *Lásd* magad ebben a győzelemben! Ez a hitcsarnok biztasson téged, hogy nem vagy egyedül. A Jézus Krisztus Főpapunktól kezdve az összes hithős *neked drukkol*, hogy bejuss a végcélba! Jézus nevében! Óriási dolog!

Az életünkben vannak kudarcok, vannak helyzetek, amikor nem úgy jövünk ki, ahogy szerettünk volna. Hányan voltatok ilyen helyzetekben, hogy nem így gondoltam Uram, de végül is így lett. Az ilyen helyzetekből, ha kijön az ember, akkor a bölcs ember, *tanul belőle*.

Megtanuljuk, hogy mit rontottunk el, mit tévesztettünk, mit kellett volna másként tenni. A múlt-ra visszagondolni eddig érdemes, és nem tovább! A bölcs tanul belőle, és aztán *továbbmegyünk*.

Az Ószövetségben rengeteg olyan hithősről olvasunk, akinek *nem elsőre* sikerült a hitgyőzelme. Voltak megpróbáltatások, nehézségek, és ezekből a nagyon mélyre jutott helyzetekből, *rengeteget tanulhatunk*. Mert meg fogjuk látni, nem mi vagyunk az elsők az életben, akikkel ez történik. Előttünk is voltak olyan megmérettetések, amibe lehet, hogy belekerültünk.

Jónás példáját szeretném ma elétek hozni, ami talán a legrövidebb könyv az Ószövetségben, összesen két oldal, de nagy tanulság van benne. Rámutat arra, hogy az ember milyen hibákat követ el, hogy Isten mennyire *kegyelmes*, amikor kiengedi ezekből a helyzetekből, és továbbviszi azon az úton, mintha mi sem történt volna, hogyha *igaz megtérés* van bennünk.

Ezt fogjuk ma megnézni, mert lenyűgöző ez az isteni irgalom és kegyelem, ahogy az életünket továbbemeli bizonyos helyzetekben. Ez fel fog ma emelni bennünket.

1KORINTHUS 10,11.

11. Mindezek pedig példaképpen estek rajtuk; megírtak pedig a mi tanulságunkra, akikhez az időknak vége elérkezett.

Isten megengedte, hogy ők átmenjenek rajta, hogy nekünk legyenek példaképeink arra, hogy abból a mélységből, a cethal gyomrából is *ki lehet jutni*. Abból a mélységből is ki lehet jutni! Példaképpen estek rajtuk, és megírtak a mi tanulságunkra.

Ha az Ószövetséget tanulmányozzuk, akkor csak addig szabad belemenni, amíg az a mi épülésünkre, a *tanulságunkra* van. Mert ezért írtak meg, hogy a mi *épülésünkre* legyenek. A mi példánkra írtak meg, hogy nekünk abból legyen merítenivalónk, hogy még jobban megismerjük belőle Istent. Hogy milyen az Isten, amikor az ember nehéz helyekre kerül.

Irgalmaz, kegyelmez az embernek. Jó tudni, hogy Istenre *bármikor számíthatunk*, bármilyen nehézségben. Nem fog kárhozhatni, hanem felemel! Ezt nagyon fontos megtanulni, mert a leggyilkosabb dolog az életben a kárhozthatás. Amikor *kárhozthatjuk* magunkat, meg kárhozthatjuk a másikat, azzal *lepad a hitünk*, az az amúgy is gyengének vélt kis hitünk!

Mert még nem látjuk, amiben hiszünk, és meg vagyunk méretve. Ilyenkor még az a kicsi hitünk is lejjebb apad, amikor jönnek a kárhozthatások, amikor jönnek a megjegyzések, és jönnek a „nem jó semmire ez a dolog”. Istennél *nincsen használhatatlan élet!* Nem lehetséges, hogy úgy összetört volna az életed darabokra, hogy Isten azokat a kis darabokat ne tudná a helyére tenni, és úgy összeilleszteni, mintha soha nem törött volna el.

A világ, amikor valami összetörik, akkor kidobja. Azt mondja, hogy nem jó már semmire. Elromlik, kidobjuk a szemétkébe, nem jó már semmire. Isten az összetört életeket pedig a kezébe veszi, és a *megtört életet meggyógyítja*, újraszerkeszti, egybeszerkeszti, és új életet lehel bele. Ő az *újrakezdés Istene* és hatalmas kegyelem van nála!

Ha az örök életről beszélünk, hogy megismerjük Őt, akkor Jónás példajaként pont ezt fogjuk ma kiemelni Istennek a tulajdonságaiból. Miközben olvassuk, majd meglátjuk, hogy Isten milyen is valójában. Amikor egy ember a saját engedetlenségéből nehéz és mély helyekre jut, akkor *Isten kiemeli* onnan, ezt fogjuk megnézni.

Nagyon tanulságos lesz nekünk, és ezért tanulmányozzuk, mert a mi tanulságunkra van megírva, hogy mi abból tanulhassunk, és épülhessünk. Mert elrontunk dolgokat az életben. Jónás is jól elrontotta a kezdetek kezdetén. Nézzük meg, hogy mit tett, és hogyan volt ez.

Jónás könyvére lapozzunk, ami hihetetlen, de benne van a Bibliánkban. Csak azért mondom, mert elég ritkán lapozunk oda. Egy rövidke kis könyv. Ha nincs a Bibliád kéznél, akkor hiszem, hogy a fölöttünk levő kivetítőn meg fogod találni.

JÓNÁS 1,1–3.

1. És lőn az Úrnak szava Jónáshoz, az Amittai fiához, mondván:

Kivehető, és teljesen érthető az *Úr akarata*. Nem mondhatjuk, hogy Jónás nem imádkozott eleget, és nem tudta, hogy mit akar az Úr. Az Úr szól hozzá.

2. Kelj fel, menj Ninivébe, a nagy városba, és kiálts ellene, mert gonoszságuk felhatolt élémbe!

Nagyon bűnös városról van szó. Isten ítéletre készül, de az *Ő nagy kegyelméből* előtte még elküldi az *Ő* szolgáját, hogy figyelmeztesse az ott élőket. Hogyha meg nem térnek, akkor ítélet következik. Ezzel az üzenettel kellene Jónásnak elmenni Ninivébe, ami, hogyha szeretnének tudni, Észak-Irak területén van.

Abban az időben nagyon-nagyon nehéz nép lakta az a várost. Nagyon sok elvetemültség volt a nép életében, és megsokasodott a bűn, ezért akart Isten ítéletet hozni. Jónás veszi az üzenetet és felkelt.

3. És felkele Jónás, hogy Tarsisba szaladna az Úr elől. Leméne azért Jáfóba, és találta ott egy hajót, amely méne Tarsisba, és megadván a hajóbért, beszálla abba, hogy Tarsisba menne velük az Úr színe elől.

Tudnunk kell, hogy Ninive és Tarsis pontosan homlokegyenest másik irányban van. Tehát nem mondhatjuk, hogy Jónás engedelmességben azt mondta volna, hogy rendben Uram, veszem a holmimat, és megyek Ninivébe. Esze ágába nem volt Ninivébe menni. Mintha nem is hallotta volna. Mondta, mielőtt az Úr megtalálna, elmegyek az *ellenkező irányba*.

Elindult Tarsisba, hogy szaladna az Úr elől. Lement a kikötőbe, és ott egy hajót talált, hogy elmegy Tarsisba. Jegyet vett magának. Anyagi áldozatot hozott, hogy *minél messzebb* menjen onnan, ahova Isten akarja őt vinni. Beszállt a hajóba, hogy az Úr színe elől meneküljön.

Hányszor vagyunk az életben ehhez hasonló helyzetekben, mert tudjuk, hogy mit kellene tenni, mert az *Úr szintiszta közlése* van nálunk, hogy valamit meg kellene tennünk, de *visszatart* valami minket. Legtöbbször a félelem, sokszor kishitűség, máskor egyszerűen csak mást gondoltunk magunknak.

Amit én kigondolok magamnak az a legjobb, gondoljuk. Az Úrnak az *akarata*t meg félretesszük. Isten azonban hatalmas arra, hogy elkezdjen *foglalkozni* velünk, amikor ezek a dolgok nem úgy vannak, ahogy lenni kellene. De meghagyta a *szabad akarata*unkat.

Nem kényszerítette Jónást, hogy Ninivébe kössön ki. Csak szólította és meg volt az akarata, hogy ne abba az irányba induljon, és ne oda menjen. Nézzük meg, hogy mi történik a következő Igékben. Mi lett ebből az *engedetlenség*ből.

JÓNÁS 1,4–5.

4. Az Úr pedig nagy szelet bocsáta a tengerre, és nagy vihar lett a tengeren, és a hajó már-már töredezik vala.

Szóval beszállt a hajóba, gondolta, hogy veszem a kalapom és megyek, eltűnök innen, mert nem akarok oda menni. És erre föl, Isten egy kis szelet bocsájtott, meg egy kis vihart, aztán egy még nagyobb vihart. Olyannyira, hogy már töredezett a hajó. Nézzük, hogy hogyan reagálnak erre a hajósok? A hajósok félni kezdtek.

5. Megfélemlének azért a hajósok és kiáltának, mindenki az ő istenéhez, és a hajóban lévő holmit a tengerbe hányják, hogy könnyítsenek magukon. Jónás pedig leméne a hajó aljába, és lefeküdt és elaludt.

Pogány nép volt, mindegyiknek volt egy istene. El tudjuk képzelni azt a fejetlenséget, hogy kiabáltak az istenükhöz. Hogy, jaj, istenem, segíts nekem. Melyikünké az igaz Isten? Nem derült ki a helyzetből, mert nem lett kisebb a vihar. A hajóban levő holmit be kellett vetniük a tengerbe, hogy valami könnyebbsége legyen a hajónak, nehogy elsüllyedjen, akkora volt a vesztesége.

Látod, hogyha az Istennek *nem az akaratában* vagy, akkor nemcsak *te iszod meg a levét*, hanem a *környezeted is*? Veszteségek! Be kellett dobálni a tengerbe az összes, drága portékát, mert életveszélyben voltak és így könnyítettek a hajón.

Nézd, mit csinál Jónás? Minthogyha teljes közömbösséget mutatna ez a Jónás. Tudja, hogy mi folyik, tudja jól, hogy engedetlenségben van. Tudja jól, hogy ez az egész azért van, mert ő *rossz irányban* van, de a füle botját nem mozdítja. Szegények, ott a félelmükben dobálják be a dolgokat a tengerbe, az életükért küzdenek, és ő elmegy aludni.

Azt mondja, sziasztok, megyek aludni! Mit szóltok Jónáshoz? A *hozzállása* elképesztő, nem? Jónás tudja, miért van ez a vihar, és mégis elmegy aludni. Jónás engedetlensége fokozódik, a bajok is egyre inkább.

A végén aztán a kormányos mester látja, hogy Jónás aludni ment. Ez nagyon szemet szűrő dolog, mivel mindenki más dologban van. Utána megy, és azt mondja a hajósoknak, hogy húzzunk sorsot, hogy miért van ez? Jónásra kerül a mutató.

Jónás, te vagy az oka ennek a dolognak. Elkezdik faggatni, hogy honnan jöttél, miféle ember vagy, miért vagy ezen a hajón? Végül aztán Jónást addig faggatják, hogy azt mondja, hogy ez az egész én miattam van. *Belátja*, nem keni másra.

Amikor már szűkült a kör, akkor Jónás azt mondja, igen, ez az én engedetlenségem, nekem nem ezen a hajón kellene lennem. Ezért van ez az egész. Ezért tudjátok mit? Fogjatok meg engem, és dobjatok be a tengerbe. Ahogy bedobták a tengerbe, abban a pillanatban elállt a vihar, és lett csendesség.

Istennek a *természetfeletti megnyilvánulásai* ott vannak az életünkön. Észreveszünk dolgokat, amikor Isten foglalkozik velünk. *Döntéseket* hozunk, a döntéseinknek következményei vannak. Engedetlenségben vagyunk, és ha *engedetlenségben* hozzuk meg a döntéseinket, Istennek lesznek *foglalkozásai* velünk.

Isten *ugyanúgy szeret* minket azon a helyen is, de észre kell vennünk, hogy *nem jó helyen* vagyunk. Lesznek foglalkozásaink. Az Úr foglalkozik velünk. Veszteségek is lesznek így. Ahogy Isten mondja, hogy én, a Mindenható, elétekbe adom az életet, és a halált. Te pedig válassz. Azt is megsúgom, hogy melyiket válaszd.

5MÓZES 30,19.

19. Bizonyságul hívom ellenetek ma a mennyet és a földet, hogy az életet és a halált adtam előtökbe, az áldást és az átkot: válaszd azért az életet, hogy élhess mind te, mind a te magod.

Azt mondja Isten: *Válaszd* az életet, hogy élhess. Lehet, hogy olyan ostoba vagy, hogy a másikat választod, de én megmondom neked, hogy melyiket válaszd. *Az életet* válaszd. *Az életet* válaszd, hogy élhess mind te, mind a te magod.

Vagyis amikor döntéseket hozunk, akkor az kihatással van a fiainkra, és a fiaink fiaira is. Mert ha az élet irányába hozzuk meg a *döntéseinket*, és Isten bölcsességében, akkor nem csak a mi életünket fogja megáldani, hanem a fiak, és a fiak fiainak az életét, a *következő generációk* is meghatározódnak egy-egy döntéssel.

Az életünkben mindig hozunk *döntéseket*, melyek lehetnek kicsi vagy nagy horderejűek. Ezeket a döntéseket *két kategóriába* sorolhatjuk. Vagy *közelebb visz* minket Isten szívéhez, mert az Ő akaratában van a döntésünk, vagyis az életet választottuk. Vagy a másikat választottuk, és a döntésünk, amit hoztunk – bár tudjuk, hogy nem így kellett volna, mert az Igét már ismerjük – *eltávolít* minket Istentől, és távolabb kerülünk Tőle valamilyen mértékben.

Jónás olyan döntést hozott, hogy távolabb került Istentől, az Ő akaratától, az Ő kegyelmétől. Tehát rosszul döntött. Jakab apostol tanítja nekünk, hogy *közeledjete Istenhez*, és akkor Ő is közeledni fog hozzátok.

Vagyis, ha olyan *döntéseket* hozunk, amiről tudjuk, hogy az Ige támogat minket, és ez a döntés *Isten szíve szerint* való, akkor elvárhatjuk, hogy Isten is fog *közeledni* hozzánk azáltal, az Ő ismeretében, a kegyelmében, az áldásaiban. Biztosak lehetünk abban, hogy Ő is közeledni fog hozzánk.

Felhívom a figyelmeteket arra, hogy ez a közeledés, az „*Öbenne*” fogalomkörben zajlik. Mert Jakab keresztényeknek írta a levelét, akik már mind Őbenne voltak. És mégis, hogy Őbenne vagyunk, vannak *közelebbi helyek*. Vannak még közelebb, és közelebb, és közelebb való helyek az Ő szívében.

Az, hogy közeledjünk Istenhez, a mindennapi vezérvonalunknak kell lennie, hogy olyan döntéseket hozzunk, hogy közelebb kerüljünk az Ő szívéhez, mert akkor Ő is közelíteni fog hozzánk. Istenhez közelebb lenni, mondom nektek, hogy nyereség minden vonatkozásban, mert Isten egy *jó Isten*, és az áldások Istene.

Ezt tartjuk szem előtt, és így próbáljuk meghozni a döntéseinket. Válasszuk az életet! A legapróbb döntésekig lebontva. Ugyanolyan erővel választhatunk egy *jó döntést*, mint egy *kevésbé bölcs döntést*, és akkor az életet választottuk, közeledtünk Istenhez, és Ő is közeledik hozzánk. Így minden egyre boldogabb, és boldogabb lesz a Jézus nevében.

Ez nagyon jó dolog, amikor az ember érzi az Úrnak ezt a *megelégedettségét* és örömét. Figyeljünk erre, és közelebb leszünk Isten szívéhez. A 12-es versben Jónás megszólal, és azt mondja:

JÓNÁS 1,12.

12. Ő pedig monda nékik: Fogjatok meg és vessetek engem a tengerbe, és megcsendesedik a tenger ellenetek; mert tudom én, hogy miattam van ez a nagy vihar rajtatok.

Nézzétek meg, hogy Jónás *szíve* valahol megfordult. Teljesen közömbösen elment aludni, mondván; nem érdekel engem, ha elsüllyed is ez a hajó, én nem megyek Ninivébe. Most, hogy számon kérik őt, felvállalja a felelősséget. Ez az első hely a *megettérésünkre*, hogy a döntéseinkért *felvállaljuk* a felelősséget.

Azt mondja: „Én miattam van ez az egész. Fogjatok meg engem, dobjatok be a tengerbe, és akkor megcsendesedik a tenger – mondja – ellenetek. Mert tudom én, hogy miattam van ez a nagy vihar rajtatok”. Miattam van – mondja Jónás.

A nagy tanulság Jónás példájából a *felelősség felvállalás*. Néha hozunk rossz döntést, mert nem mondhatjuk, hogy mindig mindenben tökéletes vagyok? Nem. Hozunk rossz döntéseket, vagyunk egy helyen, isszuk a levét, benne vagyunk a pácban, mások is isszák a levét. Mit lehet ilyenkor csinálni? Az első lépés, hogy fel kell vállalni a döntéseinkért a felelősséget.

Miattam van ez az egész. A legtöbb ember mit csinál? „Te tehetsz az egészről, azért van, mert te...” –, és sorolja. Na, most mindenkinek van sár a saját részén, de ha felvállalod a saját részedet, akkor vagy előbbre.

Ez Istennek nagyon tetszik, amikor azt mondd, hogy ez az egész én miattam van. Azt is vállald föl, amit nem te tettél, a békesség kedvéért. Mondja az Ige, hogy *békességre törekvők* legyetek? Ez áldást fog hozni neked. Szoktam mondani, hogy írd a többi mellé, elfér. Ha valaki vádaskodik, és sorolja a dolgokat, akkor azt szoktam mondani, hogy írd oda a többi mellé, majd Isten megítéli. Csak legyen békesség!

Jónás ezt tette. Azt mondta, hogy én miattam van az egész, dobjatok be a tengerbe. Jónás azt mondta, hogy inkább itt a tengerbe fulladok, minthogy elmennék Ninivébe. Nagyon nem akart Ninivébe menni. Azt mondta, hogy jó, dobjatok be a tengerbe.

Most figyeljete ide! Van, amikor az ember egy rossz helyzetből, egy még rosszabb helyzetbe sodorja magát. Ez történt: a hanyatott hajó után Jónás a tengerbe kerül. Egy ilyen háborgó tengerben, hogy valaki azt túléli, az kizárt dolog.

Mi történik Jónással? Képzeljétek el, hogy Istent *nem érte váratlanul* ez a helyzet, hogy Jónást bedobták a vízbe. Már el volt készítve a nagy hal a tátott szájával. „Gyere csak Jónás, most bekaplak!” Kimentette az életét. Isten elkészítette neki a *kimenekedést*. De miért? Azért, mert Isten kegyelmes és minden körülmény között próbál a segítségünkre lenni.

Jónást ide sodorta a saját ostobasága, engedetlensége. Meghozta a *kiigazítást*: Én miattam van, figyeljete ide, legyen ennek az egésznek vége, dobjatok be a tengerbe. Mintha lezárta volna az egészet. Isten azt mondta, hogy nem, nincs vége. Jött a cethal és elnyelte Jónást.

De ez végül is a *kegyelemnek* egy helye volt, hogy életben maradjon. Isten számára ki vannak készítve a kegyelmek az életünkre, amikor tudja, hogy eljutunk egy helyre, az Ő foglalatosságai során, és egyik nehéz helyzetből a másikba kerülünk. Amikor az élet így megdob minket, és ki tudja, hogy most hova süllyedünk alá, ott már vár minket Isten kegyelme.

Ott vár minket, ezért soha ne csüggedjünk el, Isten soha nem feledkezik el rólunk. Mindig *előre* ki van készítve a *kegyelme*. Mert Ő valahogy a mindentudás Istene, nála az időtengely fölött ott van a mindentudás, és tudta azt a pillanatot, amikor Jónást oda bedobják, és a cethal várta és bekapta.

Három napot és három éjszakát a nagy *cethal gyomrában* kellett töltenie Jónásnak, hogy legyen ideje *gondolkodni*. Itt Jónás tovább gondolkodik, hogy „hogyan kerültem erre a helyre,

mi tévő legyek, mihez kezdjek most itt”. Se világosság, se fényesség, csak gyomorsav túltengés. Képzeljétek el, a hal gyomrában milyen lehetett?

Mihez kezdjek most, hogy lesz innen a kimenekedés? Isten megengedi, hogy ilyen helyekre kerüljünk, hogy *számadást készítsünk*, hogy van-e folytatás, hogy innen hogyan tovább, most mihez kezdjek, ér-e még valamit az életem, kellek-e még Istennek? Kerülünk ilyen helyekre az életben.

Ez egy *kegyelem hely* volt Istentől, akármennyire mondjuk, hogy erre a helyre nem szeretnénk kerülni, ez kegyelem hely volt Istentől, mert nem hagyta, hogy elveszen. Amiért Isten ezt megtette Jónással, az pedig az, amit a Példabeszédek ír, ami nagyon jól hozza.

PÉLDABESZÉDEK 28,13.

13. Aki elfedezi az ő vétkeit, nem lesz jó dolga; aki pedig megvallja és elhagyja, irgalmasságot nyer.

Ha Jónás továbbra is csak falazott volna, akkor mindannyian megfulladnak, elvesznek a tengerben, de Jónás felvállalta – Én tehetek az egészről! Nem fedezte tovább a vétkét, hanem felvállalta, és azt mondta, hogy én miattam van ez a dolog. Bocsánat srácok – belátta.

Azt írja az Ige: Aki elfedezi az ő vétkét, nem lesz jó dolga, aki pedig megvallja – és bevallotta –, és elhagyja – vagyis látunk egy fordulást Jónásnál –, az irgalmasságot nyer. Vagyis el kell ismerni, el kell jönni annak a pontnak, amikor elismerjük, hogy ezt rosszul tettük.

Itt tévedtünk, itt hibáztunk, és azt meg kell vallanunk azok felé, akiket érint, de legelső sorban Isten felé. Mert ha *megvallod*, akkor van érvényesítve a számodra az a *kegyelem*, a *szent vér*, ami ott van a trónon, a kegyelem trónján.

Egy másik fordítás úgy mondja: Aki pedig megvallja és elhagyja, az *újabb lehetőséget* kap. Ez a Living Bible, az Élő Bibliafordítás szerinti fordítás. Isten azt mondja, hogy: jó, rendben van, beláttad, hogy tévedtél. Beláttad, hogy rosszul csináltad, kezdjük előlről.

Beülsz ugyanabba az iskolapadba, hogy *megtanuld végre*, hogy hogyan kellett volna csinálni. Addig járunk vissza abba az osztályba, amíg azt ki nem jártuk. Istennek újabb és újabb kegyelmei vannak. Ha megtérünk, újabb kegyelmet kapunk. Újabb és újabb kegyelmet.

Jónás újabb lehetőséget kapott. Hogyan volt ez? Úgy, hogy Jónás felszólt a cethal gyomrában. Jónás felkiáltott a cethalnak a gyomrából, és azt kérte Istentől, hogy szabadítsa ki erről a nehéz helyről. Felkiáltott Istenhez. Olvassuk ezt el, hogy hogyan imádkozik.

JÓNÁS 2,7. 9.

7. Mikor elcsüggedt bennem az én lelkem, megemlékeztem az Úrról, és bejutott az én könyörgésem hozzád, a Te szentséged templomába.

Előbb is megemlékezhetett volna az Úrról, de akkor történt, tehát Isten *kegyelme bevárta* őt. Isten meghallgat minket a legmélyebb helyeken is. Ha a legmélyebb helyeken vagyunk. Bejutott a könyörgés az Úrhoz. És hálaadó szóval áldozom neked – mondja Jónás.

9. De én hálaadó szóval áldozom néked; megadom, amit fogadtam. Az Úré a szabadítás.

Vagyis, mit mond Jónás? Engedj ki innen Uram, megyek Ninivébe. Csak még most az egyszer hadd kerüljek ki innen, és legyen meg a Te akaratod. Elmegyek Ninivébe, megadom a fogadásomat. Elmegyek. Nézzük meg, mit mond az Írás a 3. fejezet elején, miután ez elhangzik.

JÓNÁS 3,1–2.

1. És lón az Úrnak szava Jónáshoz másodszer is, mondván:

2. Kelj fel, menj Ninivébe, a nagy városba, és hirdesd néki azt a beszédet, amit én parancsolok néked.

Amit ez mutat nekünk, hogyha ott van az *igaz megtérés* a szívünkön, és a megbánás, azt csak Isten látja, hogy az őszinteségből jön-e. A körülményeink tudnak minket úgy szorongatni, hogy valóban felkiáltunk Istenhez, és belátjuk, hogy hol tévedtünk és hol hibáztunk.

És amikor így fel tudunk kiáltani Istenhez, akkor nézd meg, hogy Istennek a kegyelme nem fogyott el. Ugyanúgy *megkegyelmez* neki, az *elhívása* sem változott meg, nem vesztette el. Istennek a *céljai* az életére nem változtak meg.

Isten úgy újította meg a kegyelmét felette, hogy: „Rendben van Jónás, figyelj ide. Most, hogy megigazítottad magad, mondom neked újra, hogy menj el Ninivébe”. Ez alkalommal Jónás összeszedelőzködik nagy boldogan, hogy kikerült a cethal gyomrából, mert a cethal kivitte őt a partra – képzeld el. Parancsolj, menj az Úr akaratával.

Istennek a keze minden rajta van az életünkben. Kiviszi őt a partra, és ott szabadlábong engedi. Jónás fogja magát, és elmegy Ninivébe. Amikor közeledik a városhoz, akkor elkezd hirdetni, hogy még negyven nap, jön Isten ítélete, és nem lesz többé Ninive.

Ahogy közeledik a városhoz, és mondja ezt a súlyos ítéletet, a nép elkezd a szívében megfordulni és *megtérni*. Istennek a figyelmeztető szavát meghallották, és elkezdenek böjtölni, zsákba öltözködni, és a gonoszágaikból megtérni, egészen a királyig.

A király is megtér, és Ninive királya is böjtöt hirdet, és porba, hamuba és zsákba öltözködnek. *Igazi megtérést* mutatnak. Tudod, hogy amikor az ember azt mondja, hogy sajnálom, az még nem igaz megtérés? Amikor valamire azt mondod, hogy: „Á, sajnálom, hogy így volt”. Ez abszolút nem megtérés, mert nem tértél meg a szívedben.

Az, hogy valamire szájalommal tekintesz, hogy sajnálsz, az még nem azt jelenti, hogy a *szívedben megigazítottad* magad. Mert az igazi megtérés, az igazi megbánása valaminek azt jelenti, hogy *rálátsz* arra, hogy rossz irányba haladtál, és ott megállsz, ott kiigazítod magad az Úr előtt, és mindenki előtt, aki ellen vétkeztél, és irányt változtatsz és elindulsz a helyes irányba. Ez történt Jónással. Ez az igaz megtérés.

Ez történt Ninivével. Az emberek fogták magukat, és a bűnös életükből megfordultak és többé nem vétkeztek. Istennek ez kedves volt, és *irgalmasságot* és *kegyelmet* gyakorolt Ninive város lakóival szemben. Nem pusztította el őket.

Ez sem tetszett Jónásnak. Elkezdett perlekedni Istennel. Azt mondta, hogy: „Ezért nem akartam menni, mert tudtam, hogy megkegyelmezel nekik”. Ez sem igaz, mert ő azért nem akart oda menni, mert semmi kedve nem volt hozzá. És ő nem tudta, hogy Isten így megkegyelmez, mert különben nem hirdette volna.

Akkor azt hirdette volna, hogy megtérhettek. Nem ezt hirdette. De perlekedik Istennel. Azt mondja, hogy akkor most én hamis próféta lettem, hogy hirdettem, hogy ez a város elpusztul, és Te megkegyelmeztél nekik. Hogyan jelenek meg én most a városban? Jónást megint sérti valami, az ő *büszkeségét*. Nem úgy lett, ahogy prófétálta.

Hát, van ez ma is így a próféták között. Prófétálnak valamit, és nem úgy lesz. Nem feltétlenül hamis próféták ők, mert megtérhetnek a szívek Istenhez. Ez történt Jónással is. És annyira elszomorodik, hogy nem a városban, hanem a városon kívül ül le, és ott emésztődik a nagy melegben.

Az Úr rendel neki egy tököt, hogy Jónás ne szomorkodj, hanem ímé, a tök, ami megvéd téged a hőségtől. A tök árnyékában felsóhajt, hogy könnyebbségem van, Uram. Az Úr megmutatja neki, hogy figyelj Jónás, nem úgy látod a dolgokat, ahogy én. Inkább örülnél, hogy ez a százhuszezer ember megmenekült, mert hallgattak az én szavamra.

Az Úr másnapra küld egy rovar, ami megszúrja a tököt, és a tök elszárad. Jónás felettébb szánja a tököt. Képzeldétek, Jónás sír, hogy elszáradt a tök, és akkor azt mondja neki Isten, hogy: „Figyelj, Jónás te a tököt siratod”.

Látjátok, hogy mennyire másképp látjuk a dolgokat, mint Isten? Ez az Istennek az ismeretére való eljutás, hogy elkezdted a dolgokat úgy látni, ahogy azt *Isten látja*. Hogy elkezdted az Ő népét úgy látni, ahogy Isten látja, hogy elkezdted az elveszetteket úgy látni, ahogy Ő látja, hogy nem a bűneiket sorolgotod, kritizálsz, meg elveted őket, hanem *irgalommal* és *könnyörületességgel* mérsz hozzájuk, és próbálsz nekik Isten *kegyelméről* szólni, hogy azt érezd a szívedben, amit Isten érez. Azt mondja Isten, hogy te szánod a tököt. Isten perlekedik Jónással.

JÓNÁS 4,10–11.

10. Az Úr pedig monda: Te szánod a tököt, amelyért nem fáradtál és amelyet nem neveltél, amely egy éjjel támadt és más éjjel elveszett:

Hány olyan dolgot sajnálunk az életben, aminek Isten szemében *semmi értéke* nincsen? Másképp viszonyulunk a dolgokhoz. Isten ismerete ezt fogja nekünk hozni, hogy úgy kezdjük azokat látni és értékelné, és úgy viszonyulunk dolgokhoz, ahogy Isten.

11. Én pedig ne szánjam Ninivét, a nagy várost, amelyben több van tizenkét-szer tízezer embernél, akik nem tudnak különbséget tenni jobb és balkezük között, és barom is sok van?!

Vagyis százhuszezer emberem van ott Jónás, figyelj ide. Az mind vesszen el, azért, hogy neked igazad legyen, hogy amit mondtál, az úgy legyen? Amikor megtért a nép, és hozzám fordult? Jónás rosszul látod ezt. Ez a nép olyan tudatlan – mondja Isten –, nem tud különbséget tenni a jobb és a bal keze között, mert nem ismer engem. Nem tud a jó és a rossz között különbséget tenni.

Azt mondja, hogy gazdag város, barom is sok van, az ember is sokat ér nekem. Hagyjam elveszni azért, hogy a te igazságodat igazoljam? A történet tanulsága Jónásnak a bukácsolásai, hogy egyik helyzetből a másikba bukácsolt. És Istennek a kegyelmet gyakorló szíve, hogy Isten minden alkalommal *megkegyelmezett* Jónásnak is, amikor nehéz helyzetekben volt, és a népeknek is.

Isten kegyelme előre kikészíti a *kimenekedést*. Elkészíti a számunkra, és odaadja ezeket. De nehogy azt higgyük, hogyha mi nem vagyunk engedelmesek egy helyzetben, akkor Isten nem tudja az akaratát végrehajtani. Az Ő *eltökélt akaratát* mindenképpen végre fogja hajtani az életünkben.

Eszter könyvében van egy csodálatos Ige. Eszter, aki királyné lesz a zsidó népből, és Hámán, a király gonosz tanácsadója, aki azt tanácsolja, hogy az egész Izraelt dobjátok ki. Nem kellene, öljük meg a zsidó népet. Azt, hogy milyen szellemiségek vannak e mögött tudjuk a mai napig.

Azt tanácsolja a királynak, hogy irtsuk ki ezt a népet, nem kell ez. És akkor Márdokeus, Eszternek a nagybátyja üzenetet küld be a palotába Eszternek. Az üzenetnek ez a lényege. Szívünkig hatoló az üzenet. Azt üzeni Eszternek Márdokeus.

ESZTER 4,14.

14. Mert ha e mostani időben te hallgatsz, másunnan leszen könnyebbségük és szabadulásuk a zsidóknak; te pedig, és atyád háza elvesztek. És ki tudja, talán e mostani időért jutottál királyságra?

Ha a mostani időben te hallgatsz, és nem emeled fel a hangodat, hogy megoltalmazd a zsidó népet, akinek te is tagja vagy. Ha te hallgatsz, akkor máshonnan lesz könnyebbségük, és szabadulásuk. De az Úr mindenképpen elrendelte a zsidó népének a szabadulását. Mindenképpen *elrendelte az ő szabadulásukat*. Eszter, ha te nem végzed el, akkor az Úr fog *valaki mást* plántálni, és azáltal szabadulása lesz a zsidó népnek.

Jónás, ha te nem mész el Ninivébe, akkor elküldök valaki mást Ninivébe, de a népnek meg kell menekednie. Ez Isten elrendelt kegyelme az életünk felett, hogy *kirendeli a megoldásokat*, és az elrendelt kegyelmét meg fogjuk látni az életünkben, akármennyit bukácsolunk, és engedetlenkedünk.

A tékozló fiú, aki elment, elvitte és paráznákra költötte a vagyont. Az csak úgy lehet, hogyha ő is paráználkodott. Paráználkodott és elherdálta a vagyont. Amikor minden kegyelmét lefogyasztotta, akkor azt mondta: Hazamegyek, otthon jobb sorom lesz szolgálként, mint itt, ahol most vagyok. Fölkel, és elindul haza.

Amikor meglátja az apja, hogy közeledik haza a fia, a távolból, a messzeségből, akkor elé szalad. Felkel, és kiszalad elé, és ott megcsókolgatja, átölelgeti. Visszafogadja. Ez Istennek az a *kegyelme*, hogy a tékozlókat, akik hátat fordítanak a kegyelemnek, hátat fordítanak Isten akaratának, homlok egyenest máshogy indulnak úgy, mint Jónás, *visszafogadja*.

Azt mondják: Abszolút nem akarom hallani se, hogy hova menjek, nem érdekel, mit mond Isten nekem, élem a saját életemet, hozom a magam döntéseit, úgy teszem, ahogy nekem jól esik, és ahogy én okosnak látom azt.

Amikor eljön az az idő, hogy *belátjuk*, hogy ezzel így nem jutunk előbbre, és megfordulunk, és megtérünk, megigazítjuk magunkat, és elindulunk *visszafelé Istenhez*, akkor Istennek ez a könnyörületessége felkel a trónról, és elébünk szalad. Oda szalad, és átölel minket, és azt mondja, hogy hazavártalak eddig is.

Örülök, hogy haza jöttél. Gyere be az én kegyelmembe, és vedd az örökségedet, járj abban, ami a tiéd, és használd azt, ami a tiéd. *Menjünk együtt* tovább az úton, és a feledés tengerébe vetjük a múltat.

Szolgáljuk együtt a kegyelem Istenét, gyümölcsökben, megigazultságban, mert ami el van rendelve, az én népem el nem veszhet. Az a százhuszezer ember, az megtartatik. Isten elrendelte, a Jézus nevében. Elrendelte, hogy a zsidó népe megtartassék. *A mi megtartásunk* is így el van rendelve Isten trónja előtt.

Az engedetlenségekre, a rossz útirányokra világítson ma rá Isten, mert a mi győzelmünk el van rendelve. El van rendelve a Krisztusban. Hála pedig az Istennek – így írja.

2KORINTHUS 2,14.

14. Hála pedig az Istennek, aki mindenkor diadalra vezet minket a Krisztusban, és az Ő ismeretének illatát minden helyen megjeleníti általunk.

Mondd, hogy *mindenkor*. Akkor is, ha rossz irányba indultál. A mai üzenetnek ez a lényege. Hogyha Jónás ki tudta igazítani magát a legmélyebbről, a cethal gyomrából, a legmélyebb

mélységből fel tudott kiáltani, akkor a mi helyzetünk hogyan lenne reménytelen Istennek. Hogy lenne reménytelen?

Sokszor hiteti az ellenség, hogy innen már Isten nem tud segíteni. Ez már olyan mélység, hogy ezt Isten már feladta. Itt már nincs folytatás, nincs tovább, Isten kegyelme lezárult, kész, vége. Ez az ördög dala. Így szeretné, ha hinnéd, de nem így van.

Azt mondja az Ige, hogy mindenkor *diadalra vezet* minket a Krisztusban, és az Ő ismeretének *illatát*, vagyis azt, hogy te ismered Jézust, hogy te *Jézussal együtt jártál*, azt megjelenti mindenhol. Amerre csak jársz, fogják tudni, hogy te Jézus tanítványa vagy, mert a kegyelem illata rajtad van.

Krisztus illata rajtad van, hogy Ő a kegyelmes. És ahova viszed a kegyelem üzenetét, ott a Krisztus kegyelme rajtad van, és a világ megérzi. Illatot vesz, hogy ez nem az a megszokott, ez nem az a kárhoztatás, az a világnak a pora, a bűn, mindenféle, ami Istentől csak eltávolítana. Nem, ez más illat. Ez a *Krisztus illata*, ami rajtad van, és ezt viszed ki a világba.

A Krisztusnak az illata minden helyen megjelenti általunk, ahol a kegyelmet szólod, ott a Krisztus *illata megjelenik*. Hiszed-e? – ez a kérdés. Bármit tettél. Jónás elvétette nem egyszer és nem kétszer, rossz irányba indult, perlekedett, engedetlen volt. És nézd meg Isten bevégezte vele az akaratát, és a népével, és megtartotta őket.

Úgyhogy a *kegyelem Istenét* megismerni a legnagyobb kincs az életünkben. Őt megismerni, a kegyelem Istenét, hogy mily kegyelmes, hogy nem perlekedik, hogy a *bűneinket* nem sorolja, hanem a *tenger mélyébe* vetette. Ezért ne kárhoztasd magad, hanem kezdj el lépéseket hozni, hogy közelebb jössz hozzá. Közeledjete Istenhez, és Ő is közeledni fog hozzátok.

Elszánod-e a szívedet ma, hogy ami eddig nem úgy volt, ahogy kellett volna, hogy azokat kiigazítod? Kérd az Ő segítségét, hogy Uram, segíts benne, ha magam nem vagyok elég erős hozzá, akkor legyél a segítségemre, hogy olyan döntéseket tudjak hozni, hogy közeledhessek Tehozzád, hogy Te is közelíthess énhozzá, és legyen egy *gyönyörű egység* közöttünk. Egy gyümölcsöző egység, ahogy a vőlegény örül a menyasszonynak.

Egy olyan megismerés, ahogy a vőlegény örül a menyasszonynak, akként fog örülni Isten tenéked – ez írja Ésaías. Akarod-e ezt az *örömet* minden percben megélni? Sok ember hívőként nem ismeri ezt, azt az örömet, amit az Úr megél bennünk, amikor engedelmesek vagyunk neki. Amikor igent mondunk a szavára, amikor megcselekedjük, amit kér tőlünk. Akarod-e ezt az örömet megélni? – ez a kérdés.

Az öröm benne van a dicséretekben, a magasztalásokban, a kegyelem kinyilvánításokban. Az Úr kinyilvánítja ma a kegyelmét feletted, hogy *nincs túl késő* meghozni a döntéseket. Ha érzed a szívedben, hogy távolodsz Tőle, akkor ma hozd meg a döntést, és változtasd meg az útirányt, az az igaz megtérés.

Változtass útirányt, és kezdj el közelíteni Őhozzá, a Jézus nevében. Megtartatik az életed, megtartatik a nép, mindenki, aki felé szolgálsz. A Krisztus illata fog terjedni a levegőben. Ahova belépsz, ott *megváltozik a légkör*, a Krisztus illata miatt.

Hányan kéritek ma ezt Istentől, hogy legyen a segítségetekre, mert ez gyönyörű dolog? Bemész a munkahelyedre, és ott a Krisztus illata van a levegőben. Valami gyönyörű. Hálás a szívünk Istennek. Megköszönjük! Gyönyörűség!

*A barna színnel jelzett igeversek más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.